

Predmet: Fazlija Ajdari i dr. – Gnjilanska grupa

Poslovni broj predmeta: K-Po2 33/10 I K-Po2 43/10

Glavni pretres: 28. i 29.09.2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje optuženog Sameta Hajdari

Optuženi ne priznaje izvršenje krivičnog dela.

Optuženi je odlučio da se brani ćutanjem.

Odluka Veća

Veće je donelo odluku da zbog nepismenosti optuženog Sameta Hajdari svi pismeni dokazi koji se budu izvodili na glavnom pretresu budu naglas pročitani, kako bi se optuženi upoznao sa njihovom sadržinom.

Saslušanje optuženog Fatona Hajdari

Optuženi ne priznaje izvršenje krivičnog dela.

Čitanje izjava optuženog Fatona Hajdari

Optuženi je saslušan u policiji 26. i 27.12.2008. godine, kao i kod istražnog sudije 28.12.2008. godine. U svojoj odbrani naveo je da je u jesen 1999. bio u Interanatu u Gnjilanu/Gjilan u poseti svom stricu optuženom Fazli Ajdari i da je tamo proveo dve sedmice. Seća se da je video optužene Shaqir Shaqiri i Shefqet Musliu koji su bili komandiri OVK. Video je kada su u Internat dovedena dvojica Srba na traktoru i čini mu se su imali kese na glavama. On je razlikovao Srbe od Albanaca po načinu odevanja. Skender Halimi mu je rekao da ako stane u Internatu biće zanimljiviji za devojke. Tamo je takođe video lice koji su optuženi Shaqiri i Shefqer Musliu tukli. Optuženi Fazli Ajdari naredio je njemu i Naimu Maksuti da pretuku jednog čoveka. Nakon toga čuo je zapomaganje jednog lica koje je optuženi Ramdan Halimi tukao. Saznao je da su ljudi tučeni zbog saradnje sa Srbima. Takođe, u Internatu je video optuženog Agusha Memishi, ali ne zna šta je on tamo radio. Čuo je da je izvesni Drakula pio krv žrtvama i da je živeo u stanu žene koja je bačena kroz prozor. Nije čuo da su bacane bombe Romima u kuće, da su utiskivani upaljači u lobanju žrtvama i da su starice silovane.

Optuženi je izjavio da je izjave dao pod pritiskom i da ih ne prihvata kao svoje. U nastavku glavnog pretresa braniće se ćutanjem.

Saslušanje optuženog Ahmeta Hasani

Optuženi ne priznaje izvršenje krivičnog dela.

Optuženi je saslušan u policiji 27.12.2008. i kod istražnog sudije 28.12.2008. godine, kojom prilikom je rekao da nije čuo za događaje iz optuženice. Ne ostaje pri tim izjavama jer su ga prilikom davanja izjava tukli i maltretirali.

Optuženi je pre rata živeo u Preševu. Kada je dobio poziv za mobilizaciju od srpske vojske odlučio je da prebегne u Makedoniju. Otišao je oko 15. marta 1999. godine i smestio se kod prijatelja u Kumanovu a zatim u jedno prihvatilište. Do juna 1999. bio je sa roditeljima, da bi mu se 17. juna pridružila supruga tako da su se njih dvoje smestili kod rođaka Nazima Zeqiri. Vratio se krajem avgusta, početkom septembra 1999. godine i otišao u Gnjilane/Gjilan gde je živela njegova porodica. Smestio se kod brata Milaima, a zatim je otišao kod prijatelja u naselje Čenan česma.

Većinu optuženih poznaje, ali ne zna da li su umešani u zločine iz optužnice. Neke od njih viđao je u Gnjilanu/Gjilan kada se vratio iz Makedonije.

Prilikom hapšenja u njegovoj kući je pronađena legitimacija OVK i fotografije na kojima je u uniformi OVK. Nikada nije bio pripadnik OVK, pa je objasnio da su fotografije snimljene u Kumanovu u leto 1999. godine i da je legitimaciju dobio da bi se prijavio Međunarodnoj organizaciji za migracije jer je ta organizacija omogućavala demilitarizovanim pripadnicima OVK određenu materijalnu pomoć. Tako je on dobijao tri meseca pomoć u iznosu od 150 nemačkih maraka i završio je kurs za električara.

Odriče da je mučio i silovao zaštićene svedokinje *C1* i *C2* jer je u vreme koje se navodi [jun 1999.] bio u Makedoniji, što može da dokaže odgovarajućom potvrdom. Takođe, odriče da je prisilio jednog oca na obljubu sa kćerom, da je silovao jednu stariju gospođu nakon čega je ubio i da je istom prilikom ubio jednog madića, kao i da je učestovovao u ubistvu četvoro civila u Gnjilanu/Gjilan.

Saslušanje optuženog Nazifa Hasani

Optuženi ne priznaje da je izvršio krivično delo.

Optuženi je saslušan u policiji i kod istražnog sudije u decembru 2009. godine, ali ne prihvata te izjave jer je bilo nepravilnosti prilikom sastavljanja izjava odnosno u izjavama se nalaze detalji koje nije izgovorio.

Optuženi se tokom bombardovanja nalazio u Kumanovu, u Makedoniji zajedno sa suprugom i decom. Kada je bombardovanje završeno njegova porodica se vratila u Gnjilane/Gjilan dok je on ostao u Makedoniji kod prijatelja do novembra 2000. ili 2001. godine. Njegova porodica smestila se u soliteru u Gnjilanu/Gjilan, roditelji na četvrtom a brat Milaim na sedmom spratu. Vratili su se iz Gnjilana/Gjilan u Preševo 2001. godine, nakon što je obavljena amnestija. U toku 2001. godine postao je komandir jedinice OVPBM koja je brojala 12 vojnika i vojnici su ga zvali komandant Kačak. Nikada nije bio pripadnik OVK. Prijavio je da je učesnik u dva rata kao pripadnik OVK i OVPBM da bi mu opština sagradila kuću, ali su otkrili da nije bio borac i kuća mu nije sagrađena.

Po povratku iz Makedonije čuo je da je Glavni štab OVK za Gnjilane/Gjilan bio u Domu vojske. Takođe, čuo je da je na autobuskoj stanici bila jedna kancelarija OVK i da su tamo tučeni Srbi i Albanci, ali tamo nije bio i ne zna ko je u njoj radio. Dok je boravio u soliteru čuo je da jedan vojnik bacio čoveka i ženu kroz prozor i tako ih ubio. Čuo je da su srpske

kuće pljačkane i video kada su paljene, ali ne zna ko je to radio. Nije učestvovao u prebijanju, silovanju i drugim zločinima koji mu se stavljaju na teret jer je u vreme na koje se optužnica odnosi bio u Makedoniji. Nikada nije bio u Internatu i nije mu poznato da je njegov brat Milaim kao pripadnik OVK bio tamo. Poznato mu je da je Milaim bio smesten u nekom obdaništu u naselju Gavran 1, ali je on tamo bio u civilu.